

2005. január 13., csütörtök

33. felszólítja a Srí Lanka-i konfliktusban részt vevő feleket, hogy a lehető leghamarabb újítsák fel a békefolyamatot és sürgeti őket, hogy vegyék figyelembe valamennyi Srí Lanka-i közösség egymás iránti nyílt jó szándékát és támogatását, valamint a nemzetközi közösség Srí Lanka rehabilitációját és fellendülését célzó támogatását a szökőár-katasztrófa nyomán, amely az ország valamennyi polgárát sújtotta; mindkét felet arra szólítja fel, hogy vegyék fontolóra egy közös munkacsoport létrehozását a segély igaszágos elosztásának biztosítására az országban;

34. ragaszkodik hozzá, hogy Norvégia támogatásával az EU építsen a jó szándékra, és a 2002 decemberében lezajlott oslói tárgyalások alapján meghatározott békefolyamatot a továbbiakban egészítse ki megfelelő mértékű fejlesztési és rehabilitációs támogatással;

35. üdvözli, hogy 18 hónapja most első ízben az indonéz kormány megnyitotta Aceh tartományt a nemzetközi segélyszervezetek és újságírók előtt, és hogy a lázadó mozgalom egyoldalú tűzszünetet hirdetett; mélyszélesen aggódik azonban Aceh tartományban a lázadók ellen ismét megújult katonai rajtaütésekről szóló jelentések miatt;

36. felkéri az Európai Unió bankjait és pénzügyintézetét, hogy dolgozzanak ki a banki jutalékokra alkalmazandó magatartási kódexet a magánszemélyek által civil szervezetek és segélyszervezetek részére adott adományok tekintetében, különösen a természeti és humanitárius katasztrófákat követő azonnali időszakokban;

Záró bekezdés

37. felkéri a Tanácsot, hogy hat hónap múlva tegyen jelentést a Parlamentnek a térségben kifejtett uniós katasztrófa-elhárítási erőfeszítések sikeréről;

*
* *

38. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen állásfoglalást a Bizottsághoz, a Tanácshoz, az EU tagállamainak kormányaihoz, Indonézia, Srí Lanka, Dél-India, Thaiföld, Malajzia, a Maldív-szigetek, Banglades, Burma, Mauritius, Szomália, Kenya, a Seychelle-szigetek, Réunion szigete és Tanzánia államfőjéhez és parlamentjeihez, az ENSZ főtitkárához és az OCHA vezetőjéhez.

P6_TA(2005)0007

Transzatlanti kapcsolatok

Az Európai Parlament állásfoglalása a transzatlanti kapcsolatokról

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió és az Egyesült Államok kapcsolatáról szóló 1990-es transzatlanti nyilatkozatra és az 1995-ös új transzatlanti menetrendre,
- tekintettel az Európai Unió és az Egyesült Államok 2004. június 25-26-i dublini csúcstalálkozóját megelőzően a transzatlanti partnerségről szóló 2004. április 22-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel az Európai Unió és az Egyesült Államok 2004. június 25-26-i dublini csúcstalálkozásának eredményeire,
- tekintettel eljárási szabályzata 103. cikkének (4) bekezdésére,

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P5_TA(2004)0375.

2005. január 13., csütörtök

- A. mivel Európa és az Egyesült Államok civil társadalmi közötti kapcsolatok erős gyökereken és közös értékeken – így a demokrácia, az emberi jogok, a jogállamiság, a fenntartható gazdaságok, valamint a fenntartható fejlődés értékein – alapulnak,
- B. hangsúlyozva, hogy a terrorizmus elleni küzdelem csak abban az esetben lehet sikeres, ha az intézkedéseket megerősített transzatlanti partnerség keretén belül hajtják végre, amely következetesen ragaszkodik az alapját képező értékekhez,
- C. mivel a Közel-Keleten kialakult új helyzet lehetőséget nyit a térségben a végső és átfogó rendezést célul kitűző közös kezdeményezésre,
- D. mivel a Guantanamo-öbölben hosszú ideje fennálló helyzet feszültséget teremt a transzatlanti kapcsolatokban, hiszen az EU nem fogadhatja el ezeket a jogi és igazságügyi szabálytalanságokat, amelyek aláássák a jogállamiság legalapvetőbb értékeit,
- E. mivel az Európai Unió és az Egyesült Államok között Dublinban tartott csúcstalálkozó mérsékelt előrelépést jelentett a gazdasági partnerség megerősítésének előrelendítésében, például a pénzügyi piacok területén való fejlődés előmozdítása és a transzatlanti repülési megállapodásra irányuló tárgyalások révén; továbbá mivel a csúcstalálkozó közös nyilatkozatokban szolt a szélesebb Közel-Keleten kialakult helyzetről, valamint a terrorizmus elleni küzdelem és a tömegpusztító fegyverek elterjedésének szempontjairól,
- F. mivel sürgősen szükség van az 1995. decemberi új transzatlanti menetrend felülvizsgálatára, hogy figyelembe lehessen venni a jelenlegi helyzetet,
1. reméli, hogy Bush elnök második hivatali ideje és az új kormányzat új kezdetet jelent az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti kapcsolatokban; kinyilvánítja, hogy az Európai Unió, és különösen az Európai Parlament hajlandó együttműködni és közösen dolgozni azért, hogy megoldás szülessen a globális erőfeszítéseket és közös fellépést igénylő problémákra; e tekintetben üdvözli Bush elnök 2005. februári látogatását az európai intézményekben;
 2. üdvözli az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti legutóbbi, 2004. június 26-i, írországi csúcstalálkozón a transzatlanti partnerség megerősítésében elért előrelépést; úgy véli, hogy a számos téren a közös fellépés iránt mutatott hajlandóság jó jel a jövőbeni partnerség szempontjából, amely kifejezésre juttatja azt a felismerést, hogy az együttműködés jobb, mint az eltérő irányokba történő haladás;
 3. tudatában van annak, hogy számos politikai területen, így a Nemzetközi Büntetőbírósággal és a Kyotói Éghajlatváltozási Jegyzőkönyvvel kapcsolatban, eltérés van az Európai Unió és az Egyesült Államok által alkalmazott elemzések, diagnózisok és politikai megközelítés között; aggodalmát fejezi ki az Egyesült Államok szövetségi költségvetése növekvő hiányának a világgazdaságra és a nemzetközi valutapiacok egyensúlyára gyakorolt esetlegesen veszélyes hatása miatt; további vitákra szólít fel ezen politikai területeken, amelyek az Európai Unió és az Egyesült Államok álláspontja továbbra is jelentősen eltér, és reményét fejezi ki, hogy az új kormányzat valódi erőfeszítéseket fog tenni az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti partnerség megerősítése érdekében;
 4. felhívja az Egyesült Államokat, hogy vállalja megosztott felelősségét a gazdasági stabilitásért az egymástól egyre inkább kölcsönösen függő világban;
 5. javasolja egy transzatlanti „cselekvési közösség” létrehozását a regionális és a globális együttműködésre és a kihívásokra, amely különösen a következő három közös fellépésre összpontosít:
 - a) egy közel-keleti békekezdeményezés kidolgozása egyetértésben a régió kormányaival és népeivel, a fennálló konfliktusok megoldásához – beleértve a demokrácia elősegítését Palesztinában, Iránban és Irakban – való hozzájárulás érdekében;
 - b) a globális biztonságra való törekvés, amelyet a következő elsődleges szempontok figyelembevételével kell megvalósítani:
 - a nemzetközi terrorizmus és a tömegpusztító fegyverek elterjedése elleni küzdelem, valamint a tárgyalásokon alapuló fegyverzetellenőrzés és leszerelés újjáélesztése többoldalú szinten az ENSZ rendszerén belül, valamint kétoldalú szinten;

2005. január 13., csütörtök

- a terrorizmus forrásai elleni fellépés szükségessége, például a fejlesztési támogatás koordinálása és a születőben lévő demokratikus folyamatok támogatása révén, összhangban az emberi jogok és a nemzetközi jog teljes mértékű tiszteletben tartásával; felhívja mindkét felet, hogy tevékenyen vegyenek részt az ENSZ, különösen annak Biztonsági Tanácsa – beleértve annak összetételét – reformjában, a nagyobb hatékonyság és felelősségre vonhatóság, valamint azon képességének javítása érdekében, hogy határozatait végre tudja hajtani;
 - a hatékony válaszadás szükségessége a millenniumi fejlesztési célkitűzések mindkét fél által osztott nézetei alapján az új, nemzeti határokon átívelő, világméretű kihívásokra – mindenekelőtt a szegénység csökkentése, a fertőző betegségek és a környezet rombolása – különösen a éghajlatvédelem és a közlekedésből származó kibocsátásokról folytatott párbeszéd elősegítése révén; e tekintetben úgy véli, hogy a szökőár-katasztrófa lehetőséget ad a közös, összehangolt segítségnyújtásra az érintett országok javára az ENSZ támogatásával, és ezt a cselekvést hosszú távú, a régió fenntartható fejlődését célzó újjáépítési és rehabilitációs programoknak kell követniük;
- c) a gazdasági partnerség megerősítésének előrelendítése a teljes mértékű transzatlanti gazdasági integráció támogatását szolgáló ötletekre való összpontosítás által, az átfogó transzatlanti repülési megállapodás érdekében teendő lépések által és a dinamikus és nyílt transzatlanti tőkepiac elősegítése érdekében a pénzügyi szabályozókról folytatott párbeszéd felgyorsítása által;
6. úgy véli, hogy a fent említett kezdeményezések ahhoz vezetnek, hogy 2005 decemberére a transzatlanti partnerek megállapodjanak a 1995-ös új transzatlanti menetrend naprakészé tételéről, valamint a 2007-től végrehajtandó „transzatlanti partnerségi megállapodással” való felváltásáról;
7. úgy véli, hogy a transzatlanti jogalkotók párbeszédét (Transatlantic Legislators Dialogue – TLD) teljes mértékben meg kell kezdeni, hogy haladéktalanul korai előrejelző rendszert kell létrehozni a két fél között, valamint hogy a jelenleg létező parlamentközi eszmecserét fokozatosan egy valódi „transzatlanti közgyűléssé” kell átalakítani;
8. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok parlamentjeinek, valamint az Amerikai Egyesült Államok elnökének és Kongresszusának.

P6_TA(2005)0008

A fejlődő országok adósságának könnyítése

Az Európai Parlament állásfoglalása a fejlődő országok adósságának könnyítéséről

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Párizsi Klub, a 19 hitelező országot, közöttük 12 tagállamot magában foglaló csoport 2004. november 17–21-i ülésére,
- tekintettel korábbi állásfoglalásaira, így a HIPC adósságkönnyítéséről szóló 2002. április 25-i állásfoglalására ⁽¹⁾, valamint a szegény országok külső adósságáról szóló 2000. május 18-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel a millenniumi fejlesztési célkitűzésekre, amelyekhez 2000-ben valamennyi ENSZ-tag csatlakozott,
- tekintettel a 2001 októberében Abujaban (Nigéria) elfogadott és azt követően az Afrikai Unió által annak társadalmi-gazdasági programja részeként elismert Új Partnerség Afrika Fejlesztéséért elnevezésű kezdeményezésre,
- tekintettel az iparosodott országok G8 csoportja által 2002. június 27-én Kananaskisban elfogadott cselekvési tervre, és a G8 elnöksége által 2003. június 3-án Evianban elfogadott következtetésekre,

⁽¹⁾ HL C 131. E, 2003.6.5., 167. o.

⁽²⁾ HL C 59., 2001.2.23., 239. o.